

О. В. Базарна,
аспірант кафедри державного управління і менеджменту,
Національна академія державного управління при Президентові України

ВИЗНАЧЕННЯ ПЕРЕЛІКУ ЗАДАЧ УПРАВЛІННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ МЕТОДУ ДЕКОМПОЗИЦІЇ

У статті розглядається сукупність відносин, що формують систему управління житлово-комунальною галуззю. Описано практичне застосування методу декомпозиції для визначення переліку задач управління в житлово-комунальній галузі країни.

The article is the set of relations that form the system of housing and communal sector. Describes practical App decomposition for a list of tasks upravlinnyav housing and communal sector of the country.

Ключові слова: житлово-комунальне господарство, системний підхід в державному управлінні, система управління, перелік задач управління, кількість задач управління, метод декомпозиції.

Key words: utilities, system approach in public administration, management system, list control problems, the number of control problems, the method of decomposition.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ І ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Одним з найважливіших завдань трансформаційного періоду розвитку держави є забезпечення та підвищення рівня публічного управління галузями народного господарства. Житлово-комунальна галузь країни потребує впровадження нових механізмів управління, термінових заходів щодо його реформування, оздоровлення як на національному, так і на місцевому рівнях та запровадження стратегічного управління в цій галузі.

АНАЛІЗ ОСНОВНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ, В ЯКИХ ЗАПОЧАТКОВАНО РОЗВ'ЯЗАННЯ ДАНОЇ ПРОБЛЕМИ

Передумови формування нового публічного управління розглядаються в роботі О. Оболенського [1].

Нобелівський лауреат Г. Саймон обстоював впровадження в діяльність державних органів передових технологій бізнес-менеджменту. За Г. Саймоном, нове публічне управління ґрунтується на принципах:

— результативності та наслідках діяльності, ніж на процесах;

— пошуку інновацій та запровадження принципів бізнесу в управління державними справами;

— програмно-цільове управління та розроблення бюджету — орієнтація на визначення завдання діяльності та показників досягнень [2].

Останнім часом значного поширення набув програмно-цільовий підхід до прийняття управлінських рішень (програмно-цільове управління), що базується на принципах системного підходу. Методологія системного підходу в державному управлінні та державній службі розглядається в монографії О. Оболенського [3].

Науково-методичні положення програмно-цільового підходу в управлінні, сутність формування цільових програм розроблені та досліджені у працях вітчизня-

них та російських вчених М. Комова, В. Сутягіна, В. Лексина, О. Шевцова, О. Воронкова, В. Бесєдіна, Я. Маркової та ін.

Дослідженню типів системи управління присвячені праці В.М. Глушкова, М.М. Клименюка.

ВИДІЛЕННЯ НЕ ВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ПРОБЛЕМИ

До цього часу не приділялося достатньої уваги щодо застосування методу декомпозиції для визначення переліку задач управління в житлово-комунальному господарстві країни.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Мета статті полягає в тому, щоб на основі дослідження організаційно-правових засад управління житлово-комунальним господарством застосувати метод декомпозиції системи управління для виявлення та формального представлення повного переліку задач управління в житлово-комунальній галузі країни.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Динамічний розвиток технологій, економіки та суспільства, фінансово-економічна криза, технічне та моральне старіння житлово-комунального комплексу ставлять перед владними і невідомими структурами публічного сектора (органами державної влади, органами місцевого самоврядування, державними та комунальними підприємствами, установами та організаціями; далі — організаціями) нові завдання, нерозв'язання яких може зашкодити суспільному розвитку та зумовити припинення функціонування цих організацій. Управління розвитком організації за таких умов вимагає від керівників спеціальних знань і навичок.

Одним з найважливіших завдань трансформаційного періоду розвитку держави є забезпечення та підвищення державного управління галузями народного гос-

подарства. Зміна функцій та повноважень центральних і місцевих органів виконавчої влади має базуватися на аналізі реального стану справ, характеризуватися поетапним їх проведенням.

Публічне управління — це більш широке розуміння словосполучення "державне управління", яке охоплює як управління з боку органів державної влади (державне управління у вузькому розумінні), так і управління з боку органів місцевого самоврядування всіх рівнів.

Явище управління загалом і державного зокрема є складним і багатогранним. Саме тому не існує сталого, вичерпного та загально визнаного визначення державного управління. До визначення публічного управління наука підходить з позиції реального змісту діяльності або форм, яких воно набирає і в яких діє [4].

Переважа системного підходу полягає в тому, що він дозволяє розглядати державне управління в єдності його складових, які нерозривно пов'язані із зовнішнім середовищем. Теорія цього підходу визначає, що система складається з численних взаємопов'язаних підсистем і є відкритою, взаємодіє із зовнішнім середовищем як у цілому, так і своїми підсистемами. Своє логічне завершення вона отримала з визначенням ціле формулюючого фактора, що об'єднує всі складові в єдину. При цьому під системою слід розуміти такий комплекс компонентів, взаємодія та взаємовідношення яких набувають характеру взаємосприяння компонентів на досягнення визначеного корисного результату.

Особливо актуальною видається практична розробка питань застосування теорії системного підходу, що дозволяє розширити методологічний арсенал державотворчого процесу. Найбільш повно сутність системного підходу розкривається через низку аспектів, які в сукупності та єдності складають системний підхід. При реформуванні системи державного управління, яка має значний ступінь складності, на певному етапі дослідження доцільною є побудова її цільових, функціональних і структурних моделей.

Історично склалося так, що при повному описі системи її структурний опис передував функціональному, немовби готуючи ґрунт для останнього. Діяльність системи відбувається у встановлених нормативних шляхах рамок. Тому не випадково феномен державного управління підлягає всебічному вивченню у межах юридичних наук, а властиві їм методи дослідження стають провідними в цій сфері.

Як відомо, об'єкти державного управління належать до класу складних, а насправді — надскладних систем з імовірною поведінкою. Системно-цільовий та системно-функціональний аспекти системного підходу мають достатньо серйозне методологічне обґрунтування. Вони дають можливість максимально звільнитися від впливу суб'єктивних, привнесених факторів, і розглядати систему дещо абстраговано, повертаючись до початкових посилок її створення, до покладених в її основу суспільних потреб, сподівань та оцінюючи з цих позицій окремі етапи її діяльності, а також передбачити можливий розвиток і трансформацію цілей. Це сприятиме ширшому погляду на проблему в цілому, застерігає від внесення міркувань з позицій "сьогоднішнього" дня, без урахування перспективи розвитку. Такі можливості є дуже цінними для реформування та розвитку системи державного управління, особливо стосовно завдань розробки довгострокових перспектив суспільного розвитку [4].

Щодо типів системи управління, то автоматизовані системи управління можна поділити (за В.М. Глушковым) на системи управління технологічними процесами та системи організаційного або адміністративного управління. В основу покладений характер об'єкта управління. Об'єктом управління організаційного управління є організації, заклади будь-якого типу та їх підрозділи, які складаються з колективів людей, засобів управління процесів, які тут відбуваються [5].

Залежно від рівня та характеру об'єкта організаційного управління системи управління можуть бути поділені на загальнодержавну автоматизовану систему управління, галузеву, відомчу, територіальну, система управління фірмою, підприємством.

Система управління "людина — машина" — забезпечує автоматизований збір та обробку інформації, яка необхідна для оптимізації управління в різних сферах людської діяльності.

Територіальна система управління — автоматизована система управління, яка застосовується для управління адміністративно-територіальною одиницею (республіка, область, район, місто).

Для збільшення ефективності управління важливо в кожній комплексній системі виявити та чітко визначити існуючі між ними зв'язки це обов'язкова умова оптимізації рішень, які приймаються.

Призначення та вимоги до декомпозиції системи управління.

Система управління являє собою процес трудової діяльності людей, який повинен відбуватися із застосуванням засобів і предметів праці. Предметом праці є інформація, засобом праці — технічні засоби збирання та обробки інформації, а продукцією — результати вирішення задач.

Основою системи управління є технологія управління (функціональна частина) — це частина системи управління, яка складається з комплексу адміністративних, організаційних, економіко-математичних методів, які забезпечують вирішення задач планування, контролю, регулювання у підсистемах системи управління, або, в більш загальному вигляді, збирання, передачі та обробки інформації.

Для реалізації методів вирішення задач необхідні технічні засоби (обчислювальна техніка), управлінський персонал, інформаційне забезпечення процесу управління, фінансові та енергетичні ресурси. Необхідне також програмне забезпечення [5].

Відомі також інші підсистеми, наприклад, математичного, лінгвістичного, організаційного, правового, ергономічного забезпечення.

Інформаційне забезпечення системи управління — сукупність єдиної системи класифікації та кодування техніко-економічної інформації, уніфікованих систем документації та масивів інформації.

Технічне забезпечення системи управління — комплекс технічних засобів, які розраховані для забезпечення роботи автоматизованої системи управління. Комплекс технічних засобів — сукупність приладів (ортехніка, периферійна техніка, засоби зв'язку, мережа інтернет), які забезпечують реалізацію процесів збору, передачі, обробки та зберігання інформації у системі управління та її зв'язок з іншими організаціями.

Програмне забезпечення системи управління — сукупність програм для реалізації цілей та задач системи управління, які забезпечують функціонування комплексу технічних засобів [5].

Математичне забезпечення системи управління — сукупність математичних методів, моделей та алгоритмів для вирішення задач та обробки інформації із застосуванням обчислювальної техніки в системі управління.

Лінгвістичне забезпечення системи управління — сукупність науково-технічних термінів та інших мовних засобів, а також правил формалізації матеріальної мови (включаючи методи жаття та розгортання текстів), які застосовуються в системі управління для збільшення ефективності машинної обробки інформації та полегшення спілкування людини з машиною [5].

Організаційне забезпечення процесу створення та функціонування системи управління — сукупність засобів та методів, які призначені для проведення техніко-економічного аналізу існуючої системи управління, вибору, ставлення задач автоматизації організаційного управління, організації виробництва та управлін-

ня в умовах системи управління. Воно необхідне для забезпечення взаємодії персоналу системи управління з технічними засобами та між собою в процесі вирішення задач управління.

Правове забезпечення системи управління — сукупності, які виражені в нормативних актах, які встановлюють та закріплюють організацію цих систем, їх цілі, задачі, структуру, функції, правовий статус системи управління та всіх її ланок та регламентуючих процесів створення та функціонування системи управління.

Ергономічне забезпечення системи управління — сукупність методів та засобів, які використовують на різних етапах розробки та функціонування системи управління, які розраховані для вибору проектних рішень, що створюють оптимальні умови для діяльності людини в системі управління, швидшого освоєння системи управління, забезпечення високоефективної та безпомилкової діяльності людини в системі управління.

Залежно від складності системи, її цілей, переліку та характеристик задач та особливостей самого об'єкта управління можуть бути вибрані ті або інші забезпечувальні підсистеми в системі управління. Повинні мати місце головні забезпечувальні підсистеми: технічного, інформаційного, програмного забезпечення та забезпечення персоналом [5].

Першочерговою роботою при створенні системи управління є визначення її структури. Основна ціль декомпозиції системи — отримання повного переліку усіх задач управління та зв'язків між ними, що дозволяє виділити з них першочергові задачі першої черги. З цього витікає, що визначення структури зводиться до розділення на задачі функціональної частини (технології управління) системи управління. Головний принцип (за Глушковим В.М.) — принцип системного підходу до проектування системи управління, який полягає у визначенні цілей та критеріїв та проведення структуризації, яка відкриває увесь комплекс питань, які необхідно вирішити для забезпечення відповідності визначеним цілям.

Актуальність роботи з визначення структури пояснюється тим, що при складності та наявності великої кількості зв'язків система управління не повинна бути розроблена цілком, її необхідно розділити на частини.

Основні вимоги, яким повинні відповідати структури систем управління:

1) усі задачі організаційного управління, які можуть мати місце при управлінні повинні бути відображені у структурі;

2) будь-яке питання (в тому числі показник) організаційного управління повинен вирішуватися тільки в одній задачі, яка представлена у структурі, що виключає факт дублювання при реалізації задач системи управління;

3) структура повинна бути такою, що вміщає в якості елементів задачі, легко та швидко вирішувані, а зв'язки між ними легко враховані;

4) структура повинна відобразити основні зв'язки між елементами системи для обліку при створенні системи управління [5].

Ознаки та методика декомпозиції систем управління.

Не дивлячись на велику множину розробок та пропозицій в галузі декомпозиції систем управління (наукові статті, монографії, навчальні посібники, довідники) до цього часу не описана структура системи, яка задовольняла б вимоги, які до неї висувуються. Основні причини:

1) систему розподіляють не у строгой відповідності до вибраних показників, а іноді інтуїтивно без попереднього вибору показників;

2) систему ділять до такого ступеня дезагрегування, щоб в результаті отримати алгоритмічно задачі, які будуть реалізуватися.

Складність системи, багатоманітність властивостей та показників, які описують кожен елемент, зумовлюють аналіз структури системи управління та виявлення

невідповідності утвореної структури вимогам, які висунуті до декомпозиції системи та системи управління безпосередньо [5].

Недоліки декомпозиції, які наявні при розгляді простої системи, стають важко розпізнаними при вивченні структури складних економічних систем управління.

Структура системи управління може бути утворена двома протилежними шляхами: розділенням її на частини, які являють собою сукупність елементів (задачі) або укрупненням елементарних частин (елементів управління) по тим або іншим ознакам до підмножини елементів, які представляють задачі управління та об'єднанням їх в комплекси задач, підсистеми та систему в цілому. Інший шлях побудови структурної моделі до цього часу залишається нереалізованим.

Недоліки декомпозиції систем викликані тим, що:

— розподіл системи виконували паралельно двома або і більшою кількістю ознак, при цьому одну частину виділяли за однією ознакою, іншу — зразу за двома (оперативний облік або техніко-економічне планування);

— розподіл системи за обраною ознакою не завжди доводили до кінця;

— розподіл системи не доводили до такого стану дезагрегування, щоб утворилися алгоритмічно легко вирішувані та зручні для реалізації блоки системи — задачі управління.

Щоб уникнути неточностей та протиріч при декомпозиції системи управління та підняти відповідність вимогам, які були раніше сформульовані, запропонована єдина схема розділення системи на задачі. Алгоритм розроблений для формалізації процесу декомпозиції системи управління представлений на рис. 1 [5].

Блок 1. Для забезпечення головної мети системи управління — управління житлово-комунальним господарством — необхідно забезпечити її матеріальними ресурсами, енергоресурсами, матеріалами, основними фондами, трудовими ресурсами інформаційними. Іншими словами, забезпечення процесу управління житлово-комунальним господарством усіма необхідними ресурсами являє собою комплекс підпроцесів, які будуть потім називатися процесами. В якості першої ознаки розподілу системи ($i=1$) логічно буде вибрати вид управляючого процесу [5].

Процес управління житлово-комунальним господарством України розділяють на складові частини у відповідності з розгалуженням системи управління на обласному рівні.

Для управління на регіональному рівні необхідні і трудові, і матеріальні, і енергетичні, і інформаційні ресурси. Кожен структурний підрозділ з питань житлово-комунального господарства обласної, міської державної адміністрації може оцінюватися кількісно та впливати на показники, які використовуються для їх оцінки.

Блок 2. За першою ознакою система може бути розділена на напрями:

- 1) водопровідно-каналізаційне господарство (ВКГ);
- 2) утримання житлового фонду (У жф);
- 3) теплоенергетика (Тепло);
- 4) енергозбереження (Енергозб);
- 5) міський електротранспорт (Мелтр);
- 6) благоустрій та комунальне господарство (Благ);
- 7) інженерний захист територій (Інжен).

Кожний з цих напрямків житлово-комунального господарства повинен мати:

- 1) матеріальне забезпечення (3 1);
- 2) технічне забезпечення (3 2);
- 3) забезпечення енергетичними ресурсами (3 3);
- 4) програмне забезпечення (3 4);
- 5) забезпечення персоналом (3 5);
- 6) забезпечення інформаційними ресурсами (3 6);
- 7) забезпечення фінансовими ресурсами (3 7).

Перераховані частини прийнято називати підсисте-

мами або функціональними підсистемами. Розподіл за першою ознакою в центральному органі виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства запропонований на рис. 2 та 3.

Блок 3. Аналіз компонентів дозволяє зробити висновок, що за першою ознакою система розділена цілком, інша задача, яка виникає, також буде віднесена до однієї із перерахованих підсистем.

Блок 4. При перевірці дозволеності утворених підсистем виявляють можливість вирішення усіх питань системи за один прийом в установлені строки, включаючи складання комплексу взаємопов'язаних моделей, методів вирішення, машинних програм. Можливо, що кожній з підсистем властиві така інформаційна ємність та алгоритмічні складнощі, що реалізація її з дотриманням перерахованих умов недоцільна.

Блок 5. Переходимо до наступної ознаки ($i = 2$), вибір якого здійснюємо у блоці 1.

Блок 1. Ознака розподілу системи (підсистеми) на частини має бути загальною для усіх раніше утворених частин системи. Було б неввірно для подальшого розподілу системи вибирати різні ознаки.

Блок 2. При розділенні за другою ознакою отримані блоки кожної підсистеми, які утворені за першою ознакою, та їх кількість, як правило, відповідає існуючим структурним підрозділам з питань житлово-комунального господарства обласних, міських державних адміністрацій та це можна розподілити за другою ознакою:

- 1) Міністерство житлово-комунального господарства Автономної Республіки Крим (М 1);
- 2) Головне Управління житлово-комунального господарства Вінницької обласної державної адміністрації (У 2);
- 3) Головне Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Волинської обласної державної адміністрації (У 3);
- 4) Управління житлово-комунального господарства Дніпропетровської обласної державної адміністрації (У 4);
- 5) Головне управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Донецької обласної державної адміністрації (У 5);
- 6) Управління житлово-комунального господарства Житомирської обласної державної адміністрації (У 6);
- 7) Головне Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Закарпатської обласної державної адміністрації (У 7);
- 8) Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Запорізької обласної державної адміністрації (У 8);
- 9) Головне Управління будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства Івано-Франківської обласної державної адміністрації (У 9);
- 10) Управління житлово-комунального господарства, промисловості, енергетики, транспорту і зв'язку Київської обласної державної адміністрації (У 10);
- 11) Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Кіровоградської обласної державної адміністрації (У 11);
- 12) Управління житлово-комунального господарства Луганської обласної державної адміністрації (У 12);
- 13) Управління житлово-комунального гос-

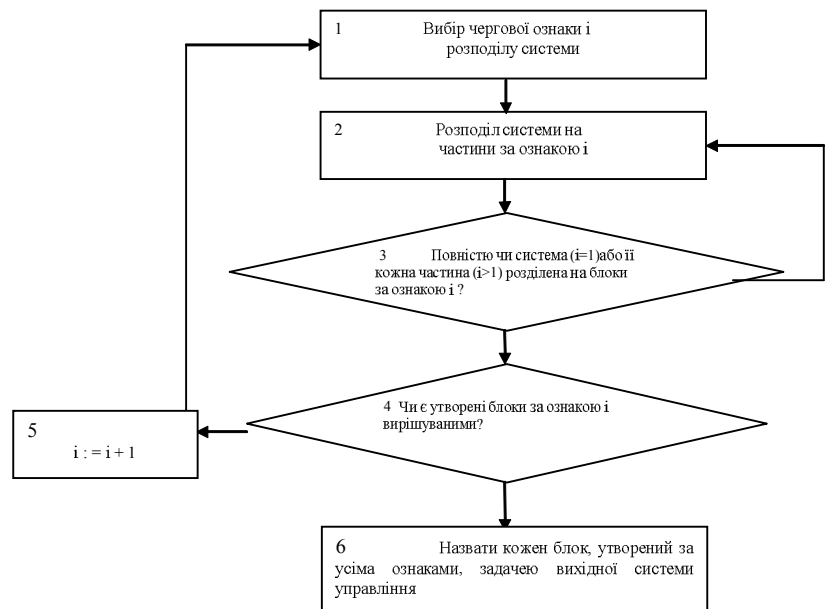

Рис. 1. Схема алгоритму декомпозиції системи управління

Рис. 2. Забезпечення напрямів розподілу функціональних підсистем

- 14) Управління житлово-комунального господарства Львівської обласної державної адміністрації (У 13);
- 15) Головне Управління промисловості та розвитку інфраструктури Одеської обласної державної адміністрації (У 15);
- 16) Управління житлово-комунального господарства Полтавської обласної державної адміністрації (У 16);
- 17) Управління житлово-комунального господарства Рівненської обласної державної адміністрації (У 17);

Рис. 3. Розподіл у центральному органі виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства за підсистемами

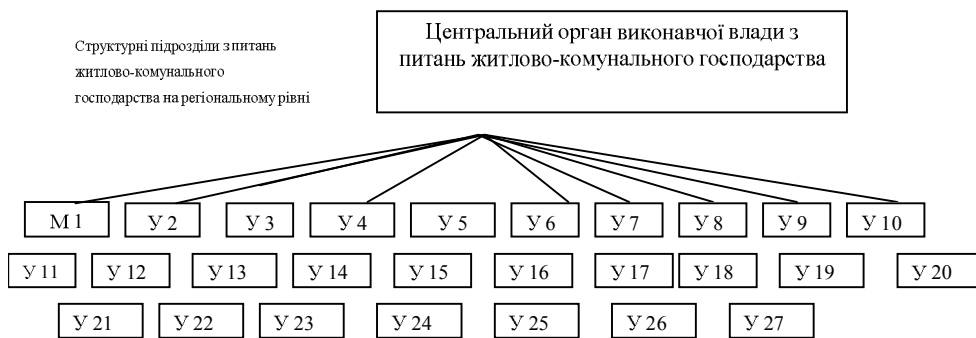

Рис. 4. Розподіл сфери управління центрального органу виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства за другою ознакою розподілу системи

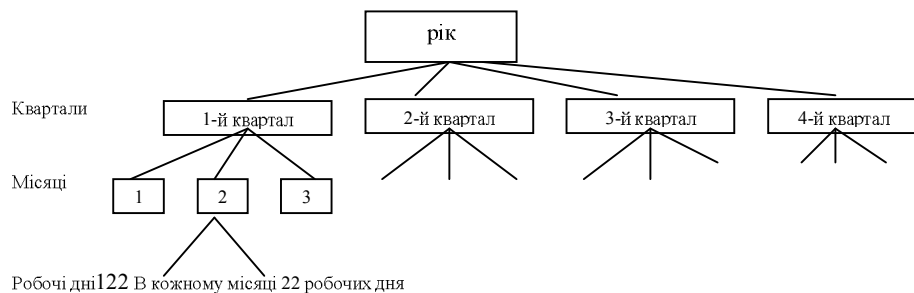

Рис. 5. Розподіл центрального органу виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства за ритмами управління

- 18) Управління житлово-комунального господарства Сумської обласної державної адміністрації (У 18);
- 19) Управління житлово-комунального господарства Тернопільської обласної державної адміністрації (У 19);
- 20) Головне Управління житлово-комунального господарства та розвитку інфраструктури Харківської обласної державної адміністрації (У 20);
- 21) Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Херсонської обласної державної адміністрації (У 21);
- 22) Управління містобудування, архітектури та житлово-комунального господарства Хмельницької обласної державної адміністрації (У 22);
- 23) Управління житлово-комунального господарства Черкаської обласної державної адміністрації (У 23);
- 24) Управління житлово-комунального господарства Чернівецької обласної державної адміністрації (У 24);
- 25) Управління житлово-комунального господарства Чернігівської обласної державної адміністрації (У 25);
- 26) Головне управління житлового господарства виконавчого органу Київської міської ради (У 26);
- 27) Головне Управління житлово-комунального господарства міської державної адміністрації м. Севастополь (У 27);

Розподіл центрального органу виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства за другою ознакою запропонований на рис. 4.

Блок 4. Розподіл за першою та другою ознаками ще не призвело до отримання досить простих блоків, в результаті чого необхідно перейти до вибору чергової ознаки розподілу (блок 5).

Блок 1. Для управління кожною із утворених частин системи необхідно здійснити комплекс фаз управління. Процес управління повинен включати: 1) виготовлення рішень, які визначають бажаний стан об'єкта на визначений період часу у майбутньому; 2) отримання інформації про фактичний стан об'єкта в деякі проміжки часу; 3) порівняння фактичного обсягу з запланованим (визначення відхилень); 4) прийняття рішень про ліквіда-

цію або зменшення відхилень. На підставі вищевикладеного можливий вибір третьої ознаки ($i = 3$) розподілу утворених блоків — фаза управління.

Блок 2. Серед фаз управління виділяємо: 1) планування; 2) облік; 3) контроль; 4) регулювання. Легко відзначити, що планування відповідає першому етапу реалізації процесу управлінням приведеному при описі попередніх блоків, облік та контроль — другому та третьому етапам, регулювання — четвертому. В результаті із кожного блоку системи утворюються три блоки відповідно до фаз управління.

Блок 3. Позитивна відповідь на цьому етапі відповідає тому стану, за якого з кожною з утворених за другою ознакою частин системи виділені три нові блоки (планування, облік та контроль, регулювання).

Блок 4. Утворенні за трьома ознаками блоки системи не є достатньо простими як при розробці моделей та методів, так і в реалізації їх на практиці. Це призводить до подальшої декомпозиції системи — кожного з раніше утворених блоків.

Блок 5. Переходимо до чергової, четвертої, ознаки структури.

Блок 1. Надійність та узгодженість функціонування через визначені проміжки часу здійснюють прогнозування стану системи, управління, досягнення цього стану. Проміжки часу можуть бути різними. Управління кожною об'єктом здійснюють через визначені інтервали часу (ритми, періоди, етапи), тому в якості четвертої ознаки утворення структури системи.

Блок 2. При реалізації цього етапу рішення утворенні за трьома ознаками блоки системи можна розділити за четвертою — ритм управління. Цій ознаці властивий сквозний розподіл системи. Розподіл вихідної системи управління запропонований на рис. 5.

Блок 3. Після утвореного з кожного блоку множини блоків за четвертою ознакою необхідно оцінити складність кожного з них.

Блок 4. Подальший розподіл усіх блоків недоцільно, бо викликає збільшення кількості задач, ускладнить облік зв'язків між ними та синтез їх у комплекси, підсистеми.

Блок 6. Кожен з утворених блоків є елементом структури та являє собою задачу системи управління. Кожна складова системи — це задача управління.

Блок 7. Декомпозиція системи дає змогу сформулювати перелік задач організаційного управління системою по підсистемах. Перелік задач буде для кожної функціональної підсистеми, яка утворилася при розподілі системи за першою ознакою [5].

Графічна декомпозиція системи управління житлово-комунальним господарством України запропонована на рис. 6.

Визначення множини задач управління в житлово-комунальній галузі.

Принципи, які були використані при побудові моделей структури системи управління, дають змогу визначити перелік задач, які необхідно вирішувати для управління системою. Множина одиничних чарунок, на які була розділена система управління за визначеними ознаками, являє собою задану ємність системи. Для її визначення необхідно розрахувати кількість таких одиничних чарунок.

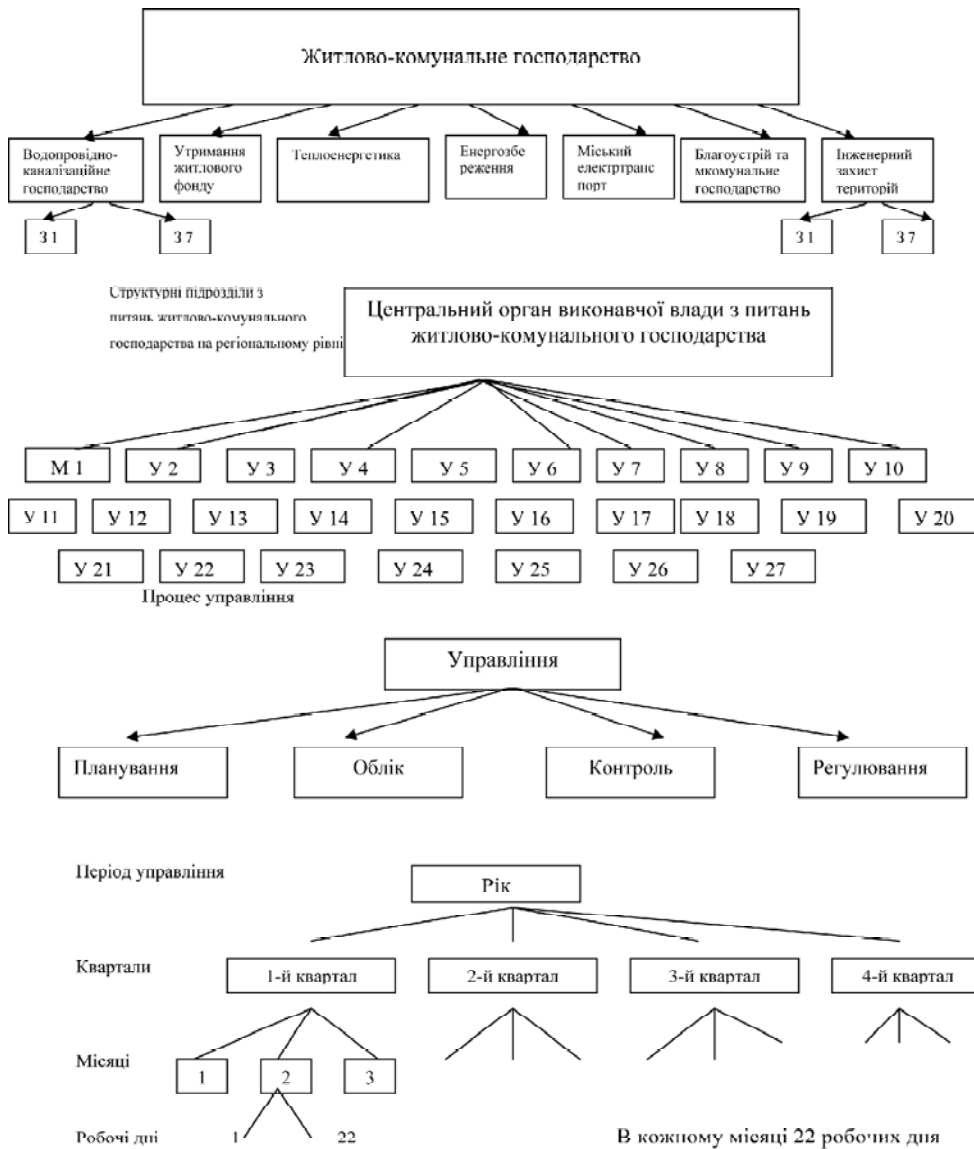

Рис. 6. Схема управління житлово-комунальним господарством України

Максимальна кількість задач управління в системі, яка характеризується кількістю видів керованих процесів, забезпеченням цих процесів необхідними ресурсами K , виробничих підрозділів L , фаз управління P , періодів управління T , можна розрахувати за формулою (1):

$$M_{\max} = (K+1)(L+1)(P+1)(T+1) \quad (1)$$

Оскільки в результаті декомпозиції отримано множини одиничних чарунок, які описуються координатами чотирьохмірного простору, для визначення простору управління необхідно вказати значення, які будуть приймати кожна з чотирьох координат в рамках заданої системи. Весь простір управління можна представити так: $\{S_{klpt}, k=0, K; l=0, L; p=0, P; t=0, T\}$, а будь-яку задачу управління — S_{klpt} .

У нашому випадку:

$$M_{\max} = (7*7)(7+1)(27+1)(4+1)(269+1) = 14\,817\,600 \text{ задач на рік.}$$

Метод декомпозиції системи управління дозволяє виявити та формально представити повний перелік задач управління.

Для чого визначається кількість задач? Для того, щоб визначити кількість задач управління центрального органу виконавчої влади з питань житлово-комунального господарства. Знаючи існуючу кількість задач можливо визначити ту раціональну кількість технічних, енергетичних, програмних, трудових, інформаційних,

фінансових ресурсів, необхідних для здійснення процесу управління житлово-комунальним господарством країни. Результат управління — вирішення тієї визначеної кількості задач та надання населенню якісних житлово-комунальних послуг.

ВИСНОВКИ

1. У житлово-комунальному господарстві ще багато невирішених проблем, пов'язаних із структурними зрушеннями в економіці.

2. Будь-який фінансовий інструмент має спиратися на економічну базу та бути стабільним у довгостроковому періоді.

3. При обрахованій кількості задач управління можливо визначити ту раціональну кількість матеріальних, інформаційних, енергетичних, трудових ресурсів, що необхідні для здійснення процесу управління житлово-комунальним господарством в країні.

4. Результат управління — вирішення тієї визначеної кількості задач управління.

Перспективи подальшого дослідження теми.

1. Обґрунтування механізмів публічного управління в житлово-комунальному господарстві країни.

2. Підготовка пропозицій щодо удосконалення системи стратегічного управління житлово-комунального господарства в Україні.

3. Обґрунтування застосування середньострокового та довгострокового планування в житлово-комунальній галузі з

використанням сучасних механізмів управління програмно-цільового методу).

Література:

- Оболєнський О.Ю. Провісники нового публічного управління/ О.Ю. Оболєнський// Розвиток публічного адміністрування на засадах менеджменту: європейський контекст: матеріали наук.-практ. конф., Дніпропетровськ, 15—16 травня 2009 р./ за заг. ред. С.М. Сєрбіна. — Д.: ДРІДУ НАДУ, 2009. — С. 3—8.
- Нові управлінські цінності (за матеріалами 7-го Глобального форуму з питань переосмислення управління. Розбудова довіри до Уряду. 28—29 червня 2007, Відень, Австрія)// Бюрократ. — 2007. — № 8—9. — С. 7—8.
- Державне управління, державна служба і міське самоврядування: монографія / Кол. авт; за заг. ред. проф. О.Ю. Оболєнського. — Хмельницький: Поділля, 1999. — 570 с.
- Рубцов В.П. Державне управління та державні установи/ В.П. Рубцов, Н.І. Перинська. — К.: видавництво "Університет України", 2008. — 439 с.
- Клименюк Н.Н. Автоматизированные системы управления предприятиями сборного железобетона — К.: Головное издательство издательского объединения "Вища школа", 1984. — С. 5—45.

Стаття надійшла до редакції 21.03.2011 р.